

DVANÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ

Příštího večera opět stojím před Ptahhotepem.

„Čas dozrál,“ řekne mi, „abys jako své další cvičení studovala a praktikovala dvanáct blížeckých vlastností. Při zasvěcení z toho budeš zkoušena. Poslouchej tedy dobře a zapamatuj si, co ti nyní povím:

Tak jako *mlčení a mluvení* jsou dvě doplňující se formy projevu téže síly, existuje dvanáct párů vlastností, které se musíš naučit ovládat. Od nynějška budeš v chrámě pouze dopoledne, pak se vrátíš do paláce a využiješ každé příležitosti, abys byla co nejvíce mezi lidmi, neboť je mnohem snazší stát se pánem těchto vlastností v chrámě než ve světě. Zde potkáváš samé sobě podobné neofyty, kteří usilují o božskou jednotu, nebo kněze a kněžky, kteří už v podobné jednotě žijí.

Avšak ve světě jsi vydána nejrůznějšími pokušením. Setkáš se tam s mnohými, kteří jsou posedlí tělem, a budou chtít ovlivnit také tebe. Nebezpečí pádu je tam mnohem větší. Když všechny vlastnosti dokážeš zvládnout ve světském ruchu, složíš také zkoušky při zasvěcení.

Toto je dvanáct blížeckých vlastností:

mlčení	–	mluvení
přístupnost	–	neovlivnitelnost
poslušnost	–	vládnutí
pokora	–	sebedůvěra
bleskové rozhodování	–	rozvaha
opatrnost	–	odvaha
přijímání všeho	–	umění rozlišovat
nevlastnění ničeho	–	disponování vším
nevázání se na nikoho	–	věrnost

schopnost bojovat	–	mír
pohrdání smrtí	–	vážením si života
lhostejnost	–	láska

Země nyní prochází dlouhým obdobím, v jehož průběhu postupně převezmou vládu sobečtí lidé, posedlí tělem. Ty už ale víš, že tam, kde se projeví negativní síly, musejí existovat i síly pozitivní, ovšem v neprojeveném. Během tohoto temného období Země musejí Synové boží, kteří projevují božské zákony nesobeckosti, postupně opustit pozemskou úroveň a stáhnout se na úroveň duchovní, do neprojeveného. Budou však působit dál v podvědomí lidí, budou prostě nevědomím lidstva a budou se projevat v duši dozrávajících lidí jako touha po vysvobození a vykoupení.

Na Zemi na sebe budou po tisíciletí narážet touha po moci některých jednotlivců a rostoucí nespokojenost zotročených lidských mas ve stále krutějších bojích. Tisíciletí trvajících neustálých bojů a nadvláda chřtivosti, marnivosti, závisti, pomstychtivosti, nenávisti a jiných živočišných vlastností by vymýtily vše krásné, dobré a pravdivé, kdyby se božská prozřetelnost nestarala o to, aby jednota duchovně spojených lidí – pod vedením Synů božích, působících z duchovní úrovně – nechránila trvání a rozmnožování vědění před zapomením. Země – jako každá planeta – je vedena vysokou duchovní silou a tato síla se projevuje skrze Syny boží, způsobem pro lidi přijatelným. Nakonec ji projeví skupina duchovně zasvěcených lidí, kteří se cestou vývoje stali rovnocennými Synům božím. Všichni budou spolupracovat na velkém božském plánu – zachránit Zemi před temnotou, izolací a vládou materialistických a ďábelských sil. Této práce se zúčastní každý zasvěcenec, a jelikož budeš také zasvěcena – zúčastníš se jí i ty.

Aby se člověk stal použitelným spolupracovníkem na

velkém díle, musí nejdříve ovládat celou škálu párů protikladných vlastností. I ty z nich musíš před svým zasvěcením složit zkoušku.

Ovládnout je znamená používat tyto vlastnosti v pravý čas a na pravém místě. Stejná vlastnost, která je na pravém místě a v pravý čas božská, se na nepravém místě a v nepravý čas mění v satanskou. Neboť Bůh tvoří jen dobré, krásné a pravdivé. Žádné špatné vlastnosti ani žádné špatné síly neexistují, nýbrž pouze špatně použité vlastnosti a špatně aplikované síly!

Sama jsi už odhalila, co znamená mluvit nebo mlčet v pravý čas a na pravém místě. Mlčení je božskou vlastností, přináší požehnání, když je používáme tam a tehdy, kde a kdy máme mlčet. Mlčíme-li však na místě a v době, kdy bychom měli mluvit – kdybychom například mohli někoho slovem zachránit před velkým nebezpečím, ale mlčeli bychom –, pak se z božského mlčení stane mlčení satanské.

Mluvíme-li na nepravém místě a v nepravý čas, stává se z božské schopnosti mluvit satanské tlachání.

Jedna polovina další z blíženeckých vlastností, *přístupnost*, je božská, jsme-li přístupní a otevření všemu vysoko stojícímu – tedy krásnému, dobrému a pravdivému, to znamená, necháme-li na sebe působit vůli boží a jeho v sobě přijímáme. Je však neblahou a satanskou, stane-li se z ní bezcharakterní ovlivnitelnost bez vlastní vůle.

Její druhá polovina, *neovlivnitelnost*, znamená schopnost klást neotřesitelný odpor všem nízkým vlivům a účinkům. Klademe-li však odpor i vyšším silám, okamžitě změníme svůj božský atribut – neovlivnitelnost – v jistý druh ďábelské izolace.

Absolutní *poslušnost* boží vůle je povinností každého spolupracovníka na velkém božském plánu. Vůle boží se může projevat bezprostředně skrze tebe, nebo skrze jiné lidi. boží vůli poznáš, když přezkoumáš vše, co se po tobě žádá, a zjistíš, zda to odpovídá tvému vlastnímu nejnvtřnějšmu přesvědčení. Bůh k nám mluví naším

nejvnvtřnějším přesvědčením a my ho musíme bezpodmínečně poslechnout. Poslouchat však někoho proti svému vlastnímu přesvědčení, jen ze zbabělosti, strachu, pro materiální výhody nebo z pouhé snahy „být dobrý“ – to znamená z nízkých osobních důvodů – je podlézavostí a je to satanské.

Vládnout znamená předávat nevědomým a slabým lidem něco z vlastní síly vůle. Univerzální láska má spojit všechny aktivní síly národa, měla by jej vést k všeobecnému dobru, aniž by bylo porušováno lidské právo na sebeurčení. Kdo však chce bez lásky a ze sobeckých důvodů jiným vnucovat vlastní vůli a ubírá jim právo na sebeurčení, učiní z božského vládnutí satanskou tyranii.

Pokoru máme cítit před božským, před vyšším Já, které nás oživuje. Musíš si být vědoma toho, že všechny krásné, dobré a pravé vlastnosti patří jemu, že osoba je pouhým nástrojem pro projev božství, ale sama o sobě bez božství je pouze prázdným obalem. Máš v sobě poznat totéž božství, totéž věčné bytí, které se projevuje ve vesmíru – a pokorně se Mu odevzdat. Nikdy se však nemáš podrobit pozemským nebo subpozemským mocnostem, ani padat na kolena před pozemskými tvary. V takovém případě by se z božské pokory stalo zbabělé satanské pokořování se, čímž bys znesvětila božství, které tě svým vlastním věčným bytím oživuje.

Chceš-li se stát dobrým služebníkem božského plánu vysvobození světa, nesmíš nikdy zapomenout, že nežijíš a nepracuješ z vlastní síly. Každá síla pramení z Boha a všechny síly, které projevuješ, do tebe proudí z tvého vyššího Já, z Boha. Buď si neustále vědoma toho, že tvá osoba sama o sobě je zdánlivou bytostí. Tou pravou bytostí – jedinou věčnou skutečností v tobě – je Bůh! Sebedůvěra tedy znamená důvěru v Boha, žijícího v tvém srdci, ne však ve zdánlivou bytost, v tou osobu. *Božská sebedůvěra je nepostradatelná pro každou tvůrčí činnost a znamená vnitřní spojení s Bohem. Namlouvá-li si však oso-*

Z A S V Ě C E N Í
ba, že její kvality a síly patří jí a ne Bohu, pak se božská sebedůvěra změní v satanskou povýšenost.

Jako spolupracovník na božském plánu se musíš také dokázat bleskově rozhodovat. Musíš se naučit zvolit bez váhání, okamžitě, z různých možností tu nejlepší. Může dojít k situacím, ve kterých pouhý okamžik zpoždění znamená promeškání jedinečné, neopakovatelné příležitosti. Dokážeš-li jednat naprosto soustředěně, s ducha-přítomností stojící nade vším časem, pak projevíš vůli boží a v tomto případě bude bleskurychlé rozhodnutí božské. Jednáme-li však bleskurychle bez duchapřítomnosti a nerozvážně, ztratíme soustředění, stane se z *božské bleskurychlosti* satanská zbrkllost a unáhlenost.

A proto se musíš také naučit *božské rozvaze*. Než přikročíš k činu, musíš zkrotit svůj temperament a s velkou trpělivostí v sobě nechat uzrát rozhodnutí. Často musíš čekat, než poznáš boží vůli, než dojdeš ke správné volbě. To znamená pracovat s rozvahou. Prodloužíme-li však rozvahu do nekonečna a nedojdeme tak nikdy k rozhodnutí, stane se z božské rozvahy satanská, stále pochybující nerozhodnost.

Jako užitečný spolupracovník na božském plánu se musíš naučit přijímat vše, co ti osud přináší. Tvá hodnota není určena zevními okolnostmi, ale pouze stupněm, ve kterém projevuješ Boha. Tvé vnitřní hodnoty nemohou být pozemským ponižováním nebo pokořováním porušeny ani zničeny. Ale nemohou je také zvětšit velebení a chvalozpěvy. Proto se tě nikdy nesmí dotýkat způsob, jakým s tebou jednájí nevědomí lidé. Zůstaneš, čím jsi, at jsi ponižována nebo velebena. Nauč se být spokojená ve všech podmínkách a okolnostech, které ti osud přináší, přijímat s naprostým klidem. Bude-li tvá práce na božském plánu od tebe vyžadovat, abys žila ve velké chudobě, nebo abys stála na vysokém místě a disponovala velkým jměním, *musíš na obojí pohlížet jako na prostředek k velkému cíli*. Nic z toho nesmí narušit tvůj vnitřní postoj. Tak se

přijímání všeho stane božským. Musíš však vždy zvážit – i když se tě v tvém nitru nic nedotýká –, kdy se máš jako zástupce vyššího vedení bránit proti pokořování a urážkám a kdy se máš skromně odtáhnout od velebení. Přijímání všeho se nikdy nesmí zvrhnout v apatickou lhostejnost nebo zbabělou bezcharakternost.

Zvol vždy to nejlepší, nespokojuj se s podřadným. Musíš dokázat rozlišovat krásné od škodlivého, dobré od špatného nebo zlého a pravdivé od falešného, božské od satanského. Bez dokonalé schopnosti rozlišování je člověk jako spolupracovník na božském plánu nepoužitelný.

Chceš-li být užitečná, musíš také dokázat plnou silou *bojovat*. Mečem pravdy musíš být schopna bojovat proti stínům omylů, abys dopomohla božskému k vítězství na Zemi. Ale tvoje vznešená a odvážná ochota bojovat nesmí nikdy zdegenerovat do hloupé hašteřivosti.

Nesmíš zapomenout, i když musíš často odvážně bojovat, že se máš bít duchovními zbraněmi, abys přinesla Zemi mír. Máš bojovat, abys roztržené proměnila v jednotu a vnesla mír mezi bojující. Z tvé lásky k míru se však nikdy nesmí stát zbabělé nebo pohodlné odmítání boje.

Chceš-li se stát užitečným spolupracovníkem, musíš se také naučit *opatrnosti*, ale současně umět rozhodovat, kdy a kde máš této božské vlastnosti využít. Opatrností lze zachránit sebe a mnoho jiných před velkými nebezpečími, škodou a nesmyslnými obětmi. Neodvážit se však něco udělat ze strachu a z nedostatku sebedůvěry, činí z božské vlastnosti, opatrnosti, satanskou zbabělost.

Mustíš mít neotřesitelnou *odvahu*. Nesmíš se bát žádného nebezpečí. Musíš jít odvážně vstříc všem těžkostem a statečně bojovat proti všem útokům na božské, když to velký cíl, pro nějž pracuješ, vyžaduje. Nikdy se však božská odvaha nesmí zvrhnout v krkolomné hazardování.

Jako spolupracovník na velkém díle musíš také pochopit, co znamená *nic nevladnit*. Ať tvůj úkol od tebe vyža-

Z
A
S
V
Ě
C
E
N
i
duje naprostou chudobu, nebo tě přivede k největšímu bohatství, nesmíš nikdy zapomenout, že ti nic nepatří, absolutně nic, ale že *vše je božím vlastnictvím, z něhož dostaneš k používání jen to, co odpovídá tvému úkolu*. Jako je vodnímu kanálu lhostejné, zda jím protéká více nebo méně vody, jelikož voda mu nepatří, máš i ty všechno, co ti osud dává, považovat za něco, co pochází od Boha a co máš předávat dál. Z čeho budeš žít, s tím si nemusíš dělat starosti. Dostaneš vždy právě tolik, kolik potřebuješ. I kdybys byla sebebohatší, musíš si ve vědomí jako postoj stále udržovat nevlastnění. Tento božsky pozitivní postoj se však nikdy nesmí zvrhnout v nestarání se o nic nebo opovrhování hmotnými věcmi. *Nikdy nesmíš od svých bližních očekávat, že tě budou vydržovat bez práce!*

Hmota je také projevem Boha, musíš si jí tedy cenit jako něčeho božského. Současně však musíš být jejím pánem. Musíš si umět zajistit vždy tolik hmotného, kolik pro svou pozemskou činnost potřebuješ. Buď si plně vědoma toho, že dokud prodléváš na pozemské úrovni, musíš jednat s hmotou, ne bez ní a samozřejmě ne proti ní. Je nutné, abys dokázala hmotu shrnout a držet, abys ji správně používala a ovládala, jinak bys byla zcela vydána napospas pozemským mocnostem a v jejich područí bys nemohla nezávisle a svobodně vykonat svůj pozemský úkol. Dej však pozor, aby božská vlastnost umět ovládat hmotu se nezvrhla v satanskou, sobeckou chtivost po vlastnictví.

Jako spolupracovník na božském plánu nesmíš být vázána na žádného člověka. Poznávej ve všech lidech, co je v nich božské, co pozemské a co démonické. *Nemiluj osobu, ale miluj božské v ní*, snažej pozemské a vyhýbej se démonickému. Kdyby to tvůj úkol vyžadoval, musíš dokázat bez váhání opustit i nejmilovanějšího člověka, protože musíš mít neustále na zřeteli, že to, co v něm je hodno lásky, je Bůh, a ne osoba. Osoba je pouze nástrojem božího projevu. Tytéž projevy můžeš najít a milovat

také v jiných osobách. Miluj v každém člověku Boha, pak nebudeš vázána na žádnou osobu. Toto nevázáání se na nikoho se však nesmí zvrhnout ve všeobecnou lhostejnost a bezcitnost vůči tvým bližním.

Avšak lidem, v nichž jsi poznala boží projev, máš zůstat věrná na život a na smrt. Miluješ své mistry a své spolupracovníky na velkém díle, protože jsi v nich poznala Boha. Jsi v nich *věrna Bohu*, protože jejich osobu miluješ pouze jako boží nástroj. Tak se z tvé věrnosti a úcty k tvým mistrům a spolupracovníkům nikdy nestane osobní zbožňování, kult osobnosti.

Chceš-li se stát potřebným nástrojem pro velký božský plán, musíš umět používat svou vlastní osobu jako poslušný nástroj i před veřejností. Svými duchovními silami musíš oživit své talenty a schopnosti před lidmi, musíš je vystupňovat k vrcholu a vyzařovat je tak, abys projevovala svého ducha svou osobou – držením těla, pohyby rukou, vyzařováním očí i svým řečnickým uměním nejvyššího stupně, a tak dostala lidi pod svůj vliv a mohla je pozvednout s sebou na vyšší duchovní úroveň. Musíš tedy umět beze studu a bez zábran na veřejnosti ukázat svého ducha skrze svou osobnost. Nikdy však v tobě nesmí umění ‚ukazovat se na veřejnosti‘ probudit démona marnivosti a zvrhnout se v samolibost, v přání být nápadná a chlubit se svými Bohem danými talenty.

Kdyby tě lidské davy nadšeně a s jásotem oslavovaly, musíš si neustále uvědomovat, že lidé nejsou nadšeni tvou osobou, která je pouze prázdným obalem, ale Bohem, který se tvým pozemským obalem projevil.

Nevydáš-li se pro umění ‚ukazovat se‘ démonu marnivosti, tak tě vůbec nebude zneklidňovat, když při plnění jiných úkolů budeš muset zůstat mezi lidmi zase naprosto nepovšimnuta a bezvýznamná. V tomto případě pak nesmíš ukazovat své schopnosti, ale nepozorovaně mezi lidmi zmizet jako jeden z mnoha, aniž bys toužila být nápadná a vynikat. Toto skromné ‚zůstat nepovšimnuta‘ se

Z však nesmí zvrhnout v osobní podceňování a sebeničení.
A Ve svém srdci si vždy musíš zachovat svou hodnotu jako
S lidská bytost.

V Chceš-li být potřebným spolupracovníkem na vel-
Ě kém božském plánu, musíš vykonávat všechny zkoušky
C s naprostým pohrdáním smrtí. Musíš mít neotřesitelné
E přesvědčení, že smrt vůbec neexistuje. Až bude tvé tělo
N opotřebované, pak je tvoje Já odloží. Já však je větví stro-
i mu života, životem samým a život je nesmrtelný. Když ses
ve svém vědomí ztotožnila se životem, nezalekneš se ani
smrti, i kdyby tě tvůj úkol přivedl do smrtelného nebez-
pečí. Naopak, i tomu největšímu nebezpečí budeš
čelit s naprostou vyrovnaností a absolutním pohrdáním
smrtí. Nedopusť však nikdy, aby se *pohrdání smrtí* zvrhlo
v pohrdání životem.

Života si musíš cenit nade vše. *Život je Bůh sám.* Ve
všem, co žije, se projevuje věčné bytí. Nesmíš se nikdy
nesmyslně vystavovat nebezpečí. Važ si i života v těle, žij
radostně. Radost ze života by se však nikdy neměla zvrátit
v samoúčelnost a smyslnost.

A nakonec musíš obstát v nejtěžší zkoušce: ve zkoušce
lásky a ‚kruté lásky‘: *lhostejnosti*. Tento poslední pár vlast-
ností tvoří již zde na pozemské úrovni nerozdělitelnou
jednotu. Kdykoli projevíš jednu polovinu, projeví se bez-
děčně i druhá.

Musíš se zcela vzdát osobního přístupu, svých osobních
zálib a citů: umět milovat jako miluje Bůh sám, *milovat
vše a každého bez rozdílu, tak jako Bůh sám miluje vše a kaž-
dého!* Tak jako slunce svítí – vysílá své milující paprsky –
s naprostou lhostejností na krásné i ošklivé, na dobré
i zlé, na pravé i falešné, tak musíš milovat s naprostou
lhostejností, bez rozdílu, krásné i ošklivé, dobré i zlé,
pravé i falešné. Nejvyšší božskou láskou je láska vždy na-
prосто stejná.

Musí ti být zcela lhostejné, zda je něco nebo někdo krás-
ný či ne, dobrý či zlý, pravdivý nebo nepravdivý, všechny

musíš milovat stejnou láskou. Musíš se naučit, že krásné
by ani nemohlo existovat bez ošklivého, dobré bez zlého,
pravé bez falešného. A tak musíš všechny milovat stejně.
Musíš poznat, že krásné a ošklivé, dobré a zlé, pravé i fa-
lešné jsou pouze doplňujícími se zrcadlovými obrazy ne-
vyslovitelného, jež – abychom pro to vůbec měli slovo –
nazýváme Bohem.

Bude-li z tebe vyzařovat na všechny živé tvory stejná
láska, nepřimísí se do této lásky už v žádném případě
osobní náklonnost. Na vše se budeš dívat z hlediska vel-
kého celku; bude-li všeobecné stanovisko narážet na stan-
ovisko jednotlivé osoby, budeš bez váhání zastupovat
hledisko celku a bez ohledů přecházet názor jednotliv-
ců. Kořeny této necitlivosti však musejí tkvít vždy ve ves-
mírné, božské lásce a nesmějí nikdy pocházet z osobního
odporu.

V případě, že je možné zachránit duši tvých bližních,
byť za cenu jejich pozemského dobra, jim však mu-
síš projevit svou neosobní, krutě lhostejnou lásku, a to
i tehdy, jsou-li to tvoji nejbližší. Musíš být schopna do-
konce i lhostejně přihlížet, jak se tví nejmilejší dostávají
do největších nebezpečí, a jestliže nereagují na obyčejné
prostředky a pro spásu jejich duše je to nutné, nesmíš je
zadržovat silou, ani duchovní silou, ani hypnózou, ani
magickými prostředky. Je lépe, když člověk utrpí hmotný
nebo tělesný úpadek, a třeba i smrt, než aby ztratil svou
duši. Spásu jeho duše musíš podporovat za všech okol-
ností. Stejně jako se Bůh nevměšuje do záležitostí lidí,
ale zachovává jim svobodnou vůli, musíš i ty ponechat
svým bližním jejich svobodnou vůli a nikdy je nesmíš
k ničemu nutit násilím. Tvá ochota pomáhat se má na
všechno dívat z hlediska spásy duše, nikoliv z hlediska
pozemského a tělesného dobra. Tato božsky nezaujatá
láska se však nesmí zvrhnout v bezcitnost a nikdy nesmíš
odmítat někomu pomoc z osobního odporu, můžeš-li ho
pozemskými prostředky zachránit.

To jsou nejtěžší zkoušky, protože se musíš vzdát svých osobních citů a vyřadit je. Jen když dokonale ovládneš předchozích jedenáct párů vlastností, pocítíš s jistotou i v nejtěžších případech, co smíš a co nesmíš učinit z pravé lásky!

Pak ale už nebudeš moci chybovat, neboť *budeš láskou samou*, a láska může učinit vše pouze z lásky. Nebudeš muset dělat nic jiného, než vyzářovat své Já, být svým Já, a celý vesmír bude moci čerpat z tvého tepla, z tvého světla a z tvé síly. Pak ses sama stala božskou, tvé vědomí se ztotožnilo se samotným Bohem. Vrátila ses ze světa stromu poznání dobra a zla, tedy z říše stromu smrti, kde se vše jeví v oddělenosti a rozštěpenosti, do říše stromu života, do říše božské jednoty. Jíš opět ovoce stromu života a z tohoto ovoce dáváš jíst i těm, kdo přijdou po tobě, aby se všichni vrátili do jednoty nesmrtelného, věčného života, do věčného bytí – k Bohu.“

Ó, ty *zástupce Boha!* Nikdy tvá slova nezapomenu. Vtiskla se tak hluboko do mé duše, že jsem se se smyslem těchto slov ztotožnila.

Přešla mi do krve, do morku kostí a po tomto poučení už nejsem tou, kterou jsem byla předtím.

Mým úkolem je to vše uskutečnit.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

LVI

Další den je velká slavnost.

Menu mě jako obvykle obléká, zapíná mi pozlacené sandály, pak vstupuji do své přijímací komnaty, kde čekají dvorní dámy a Ru-cha, vrchní pokladník, se dvěma nosiči klenotů. Ru-cha k nim obřadně přistoupí a otevře skříňku. Pak přichází dvorní dáma prvního řádu, moje bývalá hlavní vychovatelka, vyjme nádherný zlatý límec, uctivě ke mně přistoupí a položí mi jej přes ramena. Pak mi stejně obřadně připevní na můj šátek ozdoby hlavy se zlatým hadem a nakonec mi na ruce a nohy navlékne náramky. Stojím tu jako socha, bez hnutí a vznešeně. Chovám se bezvadně, a přitom bych nejraději zatahala Ru-chu pořádně za vousy, protože se na mě opět díval tak drze. Není to špatný člověk, má v krvi také něco ze Synů božích, je velmi chytrý a mazaný, také vidí do lidí a nevyužívá toho daru přespříliš. Když se mi klaní, nedělá to z úcty vrchního pokladníka před královnou, ale uklání se jako „muž“ před mou ženskou krásou a dívá se na mě přitom chtivým pohledem. Drzý člověk! Přitom ví, že mohu číst jeho myšlenky a všechny jeho city.

Ale já myslím na Ptahhotepova slova:

„V každém živém tvorů působí usilování o božskou jednotu. Mužské hledá ženské, ženské hledá mužské, je to přitažlivá síla mezi oběma formami projevu tvůrčích sil...“ A chápu Ru-chu. Tato síla působí i v něm a on nemůže za to, že se mu líbím. To je příčinou jeho drzosti. Bez této síly by se o mě nezajímal. V skrytu srdce se vlastně ani nezlobím, že obdivuje mou krásu...

Po obřadech oblékání mne dvorní dámy a Ru-cha doprovázejí k faraonovi. Ach! Jak je můj otec krásný ve